

Claudia Komartin

„Îngrozește cu altceva inima mea” (Hölderlin)

frumusețea e o avere distrugătoare
de-a lungul țărmlui
când vinovăția se resoarbe în sânge
iar zâmbetul adăpostește
o boală de mult uitată
un diagnostic răsunător

cu timpul, și gunoaiele
pot fi răscumpărate
mamă

cândva mă vei privi și vei înțelege
ce am pierdut prin naștere
cândva ne vom regăsi
la picioarele gigantului
neputincioși și fără scăpare

mai fă un efort mână sălbătică
și atinge stâncile arse de soare

tu și cu mine am crezut
că extincția-i doar un joc

înainte de a pierde totul
gravează-ți numele
în craniul acestui miel rătăcit

și arzi
în tăcere

Poem civil

nu mă-ntrebați
ce legătură are istoria cu poezia
cine a înțeles totul pe dos
cine a plâns
de ce era nevoie de megafoane
când vocile noastre se aud atât de departe?

Str. Lermontov, 26

Pe drumul spre casa de pe deal,
șoferul Volgăi mi-a vorbit despre limba
dragostei
și despre limba urii.
Mi-a vorbit cu
tot
trupul
cu mușchii-ncordați
și cu venele îndârjite,
iar volanul din mâinile lui părea
un tufiș în flăcări.

– Am fost abandonați, a spus,
surâzător și pierdut
și m-am gândit că
portbagajul
e plin
cu nitroglicerină.
– Am fost abandonați, și nici luna
nu o să se mai arate
pentru multă vreme.

Avea ochii roșii, ieșiți din orbite.
Ochii unui halucinat.
Era în pragul divorțului.

Șerpuirea ilizibilă a șoselei
prin întunericul zdrențuit.
Și vorbele lui, rătăcind
sub o lumină rece,
fără stăpân.

Fugisem de ceva fără nume
și voiam să uit
că undeva în sud
se rafina suferința – acolo
soția profesorului plângea
părinții lui Virgil plângeau
și nu prea mai era nimic de făcut
în legătură cu lumea.

La ultima curbă, pe strada Lermontov,
o hăinuță agățată
în crengile unui platan
legănându-se în bătaia vântului
și spaima aceea
că e-un copil spânzurat – o viziune
pe care noaptea a
dat să
o șteargă
cu scrâșnet de os
cu fierul pe fier.

Poem

lui Gabriel Daliș

se va vedea cu timpul –
nasul, bărbia, pomeții, umflate nesănătos,
aceeași paloare
tot mai vizibilă cu fiecare iarnă,
mâna osoasă băjbând
în căutarea unui perete
seara, mirat că peretele nu se dă la o parte
că nu îți cere și el ceva
că nu te izbește în față rânjind
până să rămână doar tremurul
te vor soma: alege!

se va vedea cu timpul:
câteva reușite și-apoi
reproșurile și resemnarea
prea multă vreme absent
prea multe coduri nerespectate
„când alții mor după statui și nume”
la 4 dimineața o nouă criză
în camera de hotel în care ai fi vrut să te sinucizi

inoperabil și alb ca varul
cu picioarele cangrenate
părăsit te vei gândi la moarte
ca la un fruct înfășurat în sârmă ghimpată
înțelege că frumusețea există
îți va șopti un copil fără mâini
aplecat peste o conservă de carne
vei încerca să-nțelegi
vei fi mai aproape
ca niciodată ■